

se kõige kiislikum assi on se kalendri teine jäggo, kus juttud ja õppetused sees on. Egga seal kriipski luggejate melest ei olle — igga ühhel oma laido:kiis.

Jõstusin miñewal teisipäwal tõ kallal, et pea otsas auras — üks läks lahti ja wõeras mees astus tuppä, näust kaunis wihhane, ja küssis, kas kalendriteggija koddu. Miña mehhe apput näggu kartsin, jalgasin ennast ärra ja wastasin: nüüd kül koddu ei olle, agga kellu kolm pärrast lõunat kül saaks koddu ollema. Mees küssis, kas ehk kalendriteggijate tuttav ollen, ja miña ütlesin ja. Wõttis siis praesides ja ussutades nõnda räkida: „Tarto linnaš teewad kalendri ja ennam Wirro keelt kui Wõrro keelt sees. Kas siis selget Wõrro keelt ei oska siise panna? seddawisi kalender on keelemurre solk. Kui se Tarto kalender on, olgo siis ka Tarto keel. Pañewad pihho täis tühja Wirro:lorri kokku ja kalender walmis.“

Miña pañin wasta: „Oho, Wirrolane Tarto keelt weel selgemine oskab laita ja sõimata. Pealegi Wõrro keele räkijaid on pissut; pool Tarto ma:ossa rahwast rägib Wirro keelt, ja meie kalender ullatab ka weel ille Kurre:sare, Perno ja Willandi ma:ossa.“ Selle wastusega mees ei tahtnud leppida, lubbas kellu kolm taggasi tulla ja kalendriteggijale lõhna anda.

Appo näuga mees läks uksest wälja ja miña täñasin Jumalat, et jälle lahti sain. Agga armas luggeja, sedda sa issegi tead, kui

juhtumine inimest affab kiisama, et ta ühhe näppistamisega rahhul ei olle. Waña naine lompri jallaga astus tuppä, ja nõnda laddinal ja wollinal affas juttu wiskama, et sõñadel wahhet ei olnud. „Siin need kalendriteggijad on, ille:aea Mora juhhatas seie. Kas sa näed! nemad ka kalendriteggijad — kus siis selle aasta ilm jäi? Miño üks poeg Tallin:naš raeworštiks, teine Tralliweres kubašs, ja Tallinna poeg igga aasta ikka Tartušt tel:lis kalendri aina ilma pärrast, et Tarto ilm kõige mõñusam, ja kubaš ammet koggoni ilmaga ühte on kõidetud; agga siña olled jo ilma koggoni ärrasolkind, kudda kalendri palgelehhe pahhema külle peal on luggeda, sedda sulle Jumal andeks andko, ja seddawisi olled jo aastat kolm nelli meid petnud, ja nüüd wast leiame tembu illesse. Ja waña tarkusi ei ennam koggoni kalendrisse ei panda, ei ennam kuppõ lastmist egga werre wiskamist, ei laste wõerutamist, egga kapšta kašwatamist. Selle pärrast on ka meie põlwe noor rahwas ni rumal. Nüüd ei olle ennam teadagi, milla wäggi Pram:huri läks, nüüd on kõik se armas ramatokene tühja lorri täis.“ — Ja seddawisi weel mõñedki teised sõñad laddinal suušt wälja jooksiwad ja ei olleks otša weel ni pea olnud — agga wõt:tiš morikene tubbaka sarwe taskušt, ripsutas pissut põidla tahha ja kui niñasše tubbakat tõmbas, sain miña mahti oma juttu wahhele wallada ja ütlesin: „Kulla norik, egga ma kalendriteggija ei olle, et mulle süüd annad,